

момичетата покриват бакъра със забрадка и го оставят навън на открито, където престоюва цяла нощ.

Обичаят се изпълнява на връх празника. След като домакините сложат агнетата в пещта, цялата махала се събира на поляната. Там изкарват бакъра с нишаните и едно момиче, на което покриват главата със забрадка, тъй че да не вижда нищо, сядат до него. Момичето трябва да е от добро семейство, не по-голямо от десетгодишно. До бакъра застават и момите, които са събирали нишаните. Едната запява, а момичето вади нишан и го подава на другата до него. Тя го вдига високо, да го видят всички и за да си го познае този, на когото е. В зависимост от това, каква песен звучи в момента – весела или тъжна, гадаят за късмета на този, за когото е нишанът. Песните са различни *Злато моме, Чао шукърие, български, цигански, весели, тъжни, всякакви*.

На Хъдреллез ромите мюсюлмани правят обичая *нишан чакармак*, вадене на белези. Както и при ромите християни, в него вземат участие предимно момичета и жени. Нишаните се събират в късния следобяд на деня преди празника от две момичета, предварително избрани. Те обикалят махалата с котел, на дъното на който има малко вода, около отвора е украсен със свежи цветя, а отгоре е покрит с *чевре* (малка, квадратна, бродирана кърпичка). Момичетата влизат във всеки дом и подканят стопанката да си пусне нишани за всеки член от семейството. Нишаните са накити и вързани с разноцветни конци китки, за да си ги познава всеки. Като обиколят махалата и съберат нишаните, момичетата оставят котела навън на двора под дърво, което ражда. Там той стои цяла вечер, за да го греят луната и звездите. На самия Идрилез, към обяд, всички се събират на махленската поляна. Нишаните вадят две момиченца или малко момченце и момиченце. Главите на децата са покрити с бяла кърпа, а в ръцете си държат огледало. Една жена, която знае да пее *мани* (кратки наричания) сядат до тях и ги подканят да вадят нишаните. Детето се гледа в огледалото, бърка в котела, вади нишана и го подава на жената. Тя го вдига високо и изпява едно маани. В зависимост от това, за какво се говори в маанито, се гадае за късмета и живота на този, за когото е наречен нишанът.

Ромите празнуват Гергьовден, Хъдреллез три дни. С присъщата им склонност към веселба и волност празникът се превръща в безконечно тържество. През цялото време – и денем, и нощем, се яде, пие и играе под звуците на кларнети, тромпети, разни свирки и тъпани. И през трите дни всички, облечени празнично, излизат на махленската поляна. Там младежите са вързали люлки на големи плодни дървета, където всички се